

Edebiyat Defteri

Dilemma__ -Şiirleri-

Oluşturulma Tarihi:
15 Mayıs 2025 Perşembe

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

Arkeolojik Çalışma

Gölüşüne gizlediğin harabeye bakıyordum.
Tüm var olmayan kayıp şehirlerimin,
Sabah ezanlarına karşı...
Sıvası dökülmüş, rutubet kokan, kerpiç bir ev görüyordum;
Ve içinin yalnızlığına gömdüğün, yüzlerce yüz görüyordum.
Üstelik binlerce cesetin arasından geçiyordum;
Ruhunun şeffaflığının aynalara yansımaları görebilmek için...
Gözlerimin, gözlerini seçemiyor olması; yaşlılığımdan mı, yaşlarımdan mı bilmiyordum.

Rengi gece gözlerin mi daha koyu,
Umutlarım mı ayırt edemiyordum...

Sen baharlar peşinde koşarken,
Ben ardındaki kışlarıma barbunya konservelerimi hazırlıyordum...
O zamanlar senin yağmur bulutların gelse,
Benim çeltiklerimi kuruturdu, şüphen olmasın...

Tebriz'in, akşam güneşi,
Babil'in dişi develeri,
Zeus'un yalnız tapınaklarında,
Artemis seslendirdi Nemrut'a;
[italik]"Yıksın diye şehirdeki tüm yok oluşları!" [/italik]
Oysa, öyle değildi hiç bir mitoloji ve
Hiç bir tapınakta yazmazdı yağmurun çeltikleri kuruttuğu...
Gözlerimin, gözlerini seçemiyor olması; yaşlılığımdan mı, yaşlarımdan mı bilmiyordum.

Hem, hem Tebriz'in akşam güneşi değildi, hafızamı zorlayan...
Melankolik satırlar biriktiriyordum,
Ankara'nın, otursam suçlu, ayakta kalsam bitkin olduğum metrolarında...
Üstelik hiçbir zaman yer de bulamazdım ben, sana gelen tren seferlerinde...
Tebriz'in, kalbimdeki haritada yerini söyleyemeyecek adamların;
Tebriz'in, akşam güneşleri hakkında şiir yazması gibiydi, sana olan sevdam....
Varlığını ve yokluğunu hiç bir kutsal kitapla ispat edemezdin
Gözlerimin gözlerini seçemiyor olması; yaşlılığımdan mı, yaşlarımdan mı bilmiyordum...

Nemrut, hiç bir mevsim ve hiç bir zaman, seslenmemişti üstelik;
[italik]Anadolu'dan, Yunan tanrılarına!![/italik]
Oysa benim sana dönüşüm, bir inkarcının, çok tanrılı dinden,
Dönüşü gibiydi; İslam coğrafyasına...
Sana ulaşmak için çiğnedim tüm sevdalı kalıplarını...
İnkâr ettiğim bütün batıl sevdalara, sür üfledim. ..
Şimdi diyordum; [italik]"kopar kıyametini!!"[/italik]
Yalnız kalan tüm gecelerin hatırına..
Sen sağır notalarla yanıt veriyordun...

Kavuşmak yazıyor muydu acaba; eski zamanların çivi yazılarında,
Bilmiyordum...
Hem bence;
Senin, kalbime yazı yazmak için kullandığın paslanmış çiviler ile yeni bir yazı bulunurdu,
Yeniden yazı bulunurdu...
Hiç kimsenin anlamadığı bir dilde kitaplar yazılırdı,
Acı çektirmeye dair...
Gözlerimin, gözlerini seçemiyor olması; yaşlılığımdan mı, yaşlarımdan mı bilmiyordum...

Şimdi vazgeçiyor olmam,
Sevdamın tükendiğinden değil, bilesin...
Hiç bir arkeoloji kitabında yazmaz;
Seni bulmak için yaptığım kazı çalışmalarındaki incelik...
Unutma ki sevdiğim, ben arkeolog değilim...
Sadece, seni aramaktan vazgeçtim....

dilemma
05.10.2022
Ankara

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1454122/arkeolojik-calisma.html>

Benim Sana Üşümelerim

Uzaklara, kimsesizler mezarlığına defnediyorum,
İçindeki sen ile birlikte, kalbimi..
Bir sihirbazın üzerindeki
Dışı siyah, içi kırmızı, ipek bir pelerinin rüzgarla dans etmesi,
Açığa çıkarıyor, büsbütün sana üşümelerimi..

Taş bir köşk var rüyamda,
Ilık bir rüzgar esiyor ve verandadan beyaz tüller uçuş uçuş
Şövaletdeki tuvali sarıyor...
İçeriden yükselen bir piyano sesi,
Yalnızlık, ezgileriyle şarkı söylüyorken, beyaz elbisem;
Açığa çıkarıyor, büsbütün sana üşümelerimi...

Ruhumun en ücrasında,
Yetim bir çift göz; benden medet umarken;
En gaddar cellatlara teslim ediyorum aşkı...
Ne bıçak, ne kör kurşun...
Ben gelenekselciyim, [italik]giyotinle vursunlar aşkın başını! [/italik]
İdamı izlemek için, toplanan kalabalık,
Açığa çıkarıyor, büsbütün sana üşümelerimi...

Ne üzeri, çadırla kaplı, eski sokak aralarına kurulan Pazar tezgahlarında,
Ne de merdivenleri sonsuzluğa ulaşan,
Büyük kütüphanelerin raflarında bulamıyorken,
Aniden karşıma çıkıyor,
Kaldırım kenarında,
Üstü başı tozlu,
Eli yüzü, yediği çikolatadan kalma suç izlerini barındıran bir çocuğun,
Yüzündeki korkuda rastlıyorum, vicdan azabıma...
Bu azap; açığa çıkarıyor, büsbütün sana üşümelerimi..

Ben sana, öyle çok üşüdüm ki sevgilim,
Cehennem ateşiyle ısınabilirim diye ancak;
Şimdi her gün, bir küçük günah işliyorum,
Morarmış parmaklarımla;
Sana her gün, küçük küçük sövgüler yazıyorum,
H harfinin, klavyeden düştüğü daktilomda...
Daktilom, açığa çıkarıyor, büsbütün sana üşümelerimi...

Ankara'nın, puslu gökyüzüne bakıyorum...
Ve Ankara'da deniz olmayışının,
Coğrafi bir yapı değil de,
Burada yaşayan kişilerin, sorumlu tutulduğunu bilmenin utangaçlığıyla,
Herkesten gizlediğim evimin,
Anıt Tepe'ye bakan minik penceresinden sızan rüzgar;
Açığa çıkarıyor, büsbütün sana üşümelerimi..

Kendimi, bir Fransız sanat filminden, çıkmış gibi hissediyorum;
Kalabalık caddelerde, hiç konuşmadan yürürken...
Ayağımda topuklu ayakkabı,
Üzerimde, açık kahverengi bir pardösü ile hızlı adımlar atıyorum,
Yüzümde, akmış bir makyaj ve dağılmış saçlarımla,
Bir otel odasında, senin hayalinle sevişirken,
Yalnızlığımı yakalanınca,
Apar topar pardösümü giyip, caddeye çıkmış gibiyim...
Gözüme batan rimel kalıntısı;
Açığa çıkarıyor, büsbütün sana üşümelerimi...

Ortaköy'den kalkan vapurun peşinden,
Bir lokma simit kapabilmek için,

Uçuşan martılar gibiyim, aşkın peşinde...
Afrika'nın siyahı, aç, çocukları geliyor sonra gözümün önüne...
Bir metal kapta, yemek, ekmek ve su bekler gibi,
Senden aşk bekliyorum.
Kaburgalarım sayılıyor, güneşin kavurduğu, Bafra Körfezi civarlarında..
Kudüs'ten yükselen ezan sesi;
Açığa çıkarıyor, büsbütün sana üşümelerimi ..

Nedeni yok biliyorum...
Müebbet yalnızlığıma , şiirler yazıyorum.
Acı çeken ruhum, kalbimi arıyor
Ve taziye sonrası, kendi mukabelemi okutuyorum içimden.
Kırık Arapçasıyla, dua okuyan,
Bir gözü mutfaktan gelecek tabaklarda olan kadın;
Açığa çıkarıyor, büsbütün sana üşümelerimi..

Artık ruhumun yoldaşı, dimağımın suç ortağı,
Duygularımın sürgün yeri,
Senin hiç bir katile teslim etmeye kıyamayıp,
Ellerinle öldürdüğün KALBİMİ ,
Mekke'den gelen,
Gül suyu ile yıkayıp, pamuklara sarmalayıp,
Defnediyorum..
Kavuştuğu toprak, açığa çıkarıyor, büsbütün sana üşümelerimi..

Yüzümdeki huzur dolu gülümsemeden anlıyorum ki,
Ben artık, üşümüyorum...
Ben artık, sana ve sensizlikte üşümüyordum...

dilemma
06.10.2022
Ankara

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1454252/benim-sana-usumelerim.html>

Kan Kokusu (Babam'a)

Kolalı gömlek, ipek kravat, rugan ayakkabılar,
Her gün olduğun, sakal traşı...
Ve baba,
Kızma ama, bir yanına aldığın dikbaşlılığıyla,
Giyinir, süslenir, giderdin, torna atölyesine...
Üzerinde eskimeyen çam kokusu...

Hani, okul çıkışında,
Koşarak geldiğim atölyende,
Ellerini, bir bez parçasına silip,
Yanıma gelirdin,
Elini öptüğümde,
“Öpme yavrum, yağlı..” derdin.
Bir bilsen cennet olduğunu benim için,
O ellerdeki yağ kokusu...

“Mühendis olacaksın,
Hakkımı helal etmem” dedin.
Hakkını helal et,
mühendis oldum, baba!
Kızma ama, sonra bıraktım...
Ne okuduğumu bildin,
Ne mezun olduğumu...
Seninle, hiç telefonda konuşmadık diye,
Telefonda, babası ile konuşan arkadaşlarımı,
Sildim ben...

Hani gittiğin yerde, beni de yanında isterdin?
Sen derdin;
“Boğulacaksan, okyanusta boğul,
Uçacaksan, kanatlarında ağırlık tutma,
Sonsuzluğu düşün,
Küçük insanlar küçük düşünür,
Bunu unutma!!”
Unutmadım baba!
Hiç bir şeyi silemedi, o kan kokusu...

Sonunu getirmediğin ne çok şey var,
Biliyor musun?
Yarım bıraktığın romanın, hala odamda..
Arada bir açıyorum,
Okuyorum,
El yazını öpüyorum...
Nefes oluyor birden,
Saman kağıt defterinin, nostaljik kokusu..

Bir gölgedeyim,
Soğuk,
Karanlık,
Burnumda eskimeyen bir kan kokusu...
Üşüyorum Baba..
Sırtımda, yaralarımın yamalandığı, gri bir hırka,
Kalbimde, tanımadığım, birkaç yüz var,
Üşüyorum...
Parfümünün gelir bazen, rüzgarla, çam kokusu,
Ardından yine eskimeyen o kan kokusu...

Bir ses var,
Tanıdık, ama bu kez soğuk.
Bir sala ve adın okunur, her salada minareden....
Sonrasında ses yok,

Bir sessizlik, kulakları sağır eden...
Sonra, gelip yanıma o cümleyi söylediler;
Hiç bitmeyen!
"Baban öldü!!!"

Baba!
Korkuyorum,
Bir gün silinecek diye, yüzün dimağımdan...
Korkuyorum baba, ya seni unutursam!!
Kaybolurum diye, korkuyorum.
Bağırırısın da, sesin çıkmaz ya kabuslarında,
Sesin, öyle silinecek diye korkuyorum...

Biliyor musun Baba?
Sen gittikten sonra, çaya hiç şeker atmadım ben.
Şekerin, koması mı olurmuş?
Nefret ettirdi kendinden...

Baba, sen gittikten sonra, baba diye kimseye seslenemedim..
Elden baba mı olurmuş?
Sadece şiirlerde okudum bu kelimeyi...

Tam yirmi yıl oldu, ağustosun 15' i
Acele ile amcamlar geldi.
"Hadi gidiyoruz" dediler.
"Nereye?" diye sordum.
"Baban seni çağırıyor, bekleme koş" dediler.
Hazırlandım gittim,
Sürpriz yapacaksın diye,
Köyde,
Babaannemin evinde,
Arabanın içinde...
Minareden yükseldi, aniden sala sesi,
Saladan sonra, senin adın okundu.
Geldiler yanıma,
"Baban öldü!" dediler.
Ne kolay söylediler...

Yaklaştırmadı jandarma,
Savcı gelecek, tutanak tutacak dediler...
Öylece duruyordun, arabanın içinde..
Sanırım sağır oldum,
Sesler yok oldu birden,...
Etrafa bakındım,
Her yerde çam kokusu,
Kalabalık içinde, ağlayan kadınlar,
Hepsi tanıdık, ama hepsi birer yabancı..

Bir sesle irkildim,
Çocuğu gelsin, dediler,
Babasının cenazesini, teslim alsın dediler,
Bunun için mi okudun?
Vicdanın yok mu, savcı?
Gözlerime bakmadan, döndün, gittin, arkanı...

Bir koşuşturma başladı, kalabalık içinde,
Herkes çabuk olsun
Ağustos'un 15'i
Çok gecikmişler, otopsi yapacaklarmış.
Doktor gelmiş şehirden, rapor yazacaklarmış.
Sonra sesler kesildi.
Aniden bir koşturma,
Artık gel dediler cami avlusuna...
Girdiğimde gördüm ki öylesine yatıyordun,
Alnının ortasında otopsinin lekesi
Baktım yüzüne, yanakların kırmızı,
"uyuyor babam" dedim

Baban öldü dediler...
Aldılar götürdüler...
Sonra sesler kesildi...
Bir ben kaldım avluda bir de o kan kokusu...

dilemma
15.08.2022
Ankara

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1454395/kan-kokusu-babam-a.html>

Riya

Bir neslin sonbaharıydı
Sebepsiz gülüşlerinin yaprak dökümü...
Aşk; bitmeyen dört mevsimdi,
Ben; Yazı, kışı, baharı...
Sen sonbaharı..

Ne vakit bitti, kalbindeki sürem?
Anasonda kaybolmuş bir akşam yokuşu,
Nefesimi kesen bir ılık meltem...

Şimdi, güz kokusu, akşam korkusu, nihavent uykusu...
Ey yüreğimdeki masum çocuk?
Nereye sakladın, aşkın anahtarını?

Ey sesinde, bülbüllerin nağme bulduğu sevgili..
Ya konuş baharlar başlasın,
Ya da sus, kayboluşumu konuşsun yedi düvel iklimler..

Korkak, aşktan bi haber sevişmeler...
Kaç gecenin sonunda çılgılığa dönüştü
Yedi başlı yılanın bitmek bilmez uykusu..
Ey saçlarında güneşi söndüren sevgili..
Söyle, aşkın umudunu hangi kör kuyulara bıraktın?

Karanlık ve soğuk bir mağarada ,
Sesim yüzüme yeniden çarpmazken derinlikten,
Adının beynimin girdaplarında yankılanması neden?
Ey bakışında yanardağların söndüğü sevgili,
Söyle, gönlünün muradını nerede unuttun?

Çare bilmez sürgünlerin,
Çaresizliğe dönen umut selamı,
Uykumun en güzel, en masum dem inde,
Ey gülüşü, yetime yuva olan sevgili,
Söyle, sûr-u yürekte neden nefessiz kaldın?

Şimdi o koca heybetli gökyüzünün hokkabazı,
Neyim var neyim yoksanın, varolmayan efendisi,
Ruhumun sancı bilmez sürgünü,
Ey canıma kalp, ruhuma râm olan sevgili,
Söyle, nefs-i mekana neden sessiz bakarsın?

Bir riyada huzur buldun da,
Yemin ettiğin aşkını mi unuttun?..

Dilemma
15.09.2022
Ankara

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1454841/riya.html>

Vazgeçtim

Vazgeçtim,
Artık, kifayetsiz zamanların boşluğunda
Dolanıp durmaktan
Halsiz düşen ayaklarıma mahcubiyetimden,
Vazgeçtim,

Göz yaşımın sebep olduğu su kayıplarımda,
Vücudumda oluşan, yaralara merhem bulamadığından,
Vazgeçtim,

Tahir'i, yazılmayan şiirlerin içinde arayan Zühre olmaktan.
Bulamayınca, içinde Tahir olan şiirler yazmaktan,
Onu bulsam tanıyamayacağım deyip, aramaktan
Vazgeçtim

Aklımdan geçince çığlığından kopanlar,
Kalbimi eziyordu çığlarımdan kopanlar,
Yazıma, kışıma ayrı yağan karlarımdan çığlar koparken,
Gök, gürültü bile yapmadan beklerdi.
Ben vazgeçerken.

Tahir beni görse zaten oturur ağlardı,
Utanırdı Tahirliğinden ,
Hani o bir tel saçına kıyılmayıp ellerin aldığı
maşuklar vardır ya
Ben de onlardan biriydim nasılsa.

Canıma batan cam kırıklarının ruhumu kanatmasından,
bile bile dinlediğim yalanlardan,
Gözümün nuru, cennet meyvelerimden,
Gözlerindeki elaya dağılmış yeşil harelerden,
Kardeşimden,
Eşimden,
Dostumdan,
Şiirimden, sazımdan,
Sesinden, nazından,
Kalemimden, kağıdımdan ,
Vazgeçtim.

Yolda düşüp kalkamamış Zerdüştler görmekten,
Yolları birbirine ekleyip ekleyip,
Yolda kalmaktan
Vazgeçtim...

Keskin raylarda, kömürlü trenlerle ilerlemeye çalışmaktan,
Yandım durdum, sönmekten vazgeçtim.

Zamana kayıtsız
Mekana katıksız kalmaktan..
Uzanan eli tutamıyor olmaktan,
Sesim kırık, sesim puslu,
Duyuramıyor olmaktan,
Vazgeçtim,

Şimdi çıktım yola yeniden,
Günlerdir sabahı edemeyen gözlerime yazık,

Öylece açmış kollarımı, bekliyorken,
Gelmeyişlerinden, kollarıma da yazık deyip,
Beklemekten de Vazgeçtim.
Ömrüm, senden de

Vazgeçtim...

dilemma
10.10.2022
Ankara

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1454995/vazgectim.html>

Sen Gel de

Söyle İstanbul,
Senin de boğazına diziliyor mu cümlelerin?
Gemiler senden ayrılırken?
Yoksa ben mi acemiğim ayrılık akşamlarına?
Öyle ki konuşamıyorum,
Ayrılık kokan hiç bir son baharda..

Hangi destanda yazıyordu ayrılığın en uzun hali?
Gılgamış anlatmamıştı aşkı destanlarında oysa ki,
Yetmedi mi
Gidişinle yaktığın korlar, sönmedi mi?
Bitmedi mi
Affetmek büyüklüktür, sana söylemediler mi?
Sen gel de
Büyüklük İskenderde kalsın, ben affederim seni...

Elinden geldiğince gittin üryanlıklara
Sessizlikte geçirdin boynumu dar ağacındaki organlara
Sesimiz
Sonumuz
Yüzümüz
Kayboluyor da/
Hatırla, tüm kuşatmaların tarihi seni yazdı,
Üsturupsuz sevişmelerin sabahlarında.
Olmadı mı
Solmadı mı
Kaybolmadı mı
Sana söylemediler mi
Gaybı bilmek Allah a mahsustur.
Sen gel de
Gayb sonsuzluğun olsun
Ben her falda söylerim seni,

Dünyanın köhne kalabalıklarına kaçıyor aklım,
Kendimden kaçıyor,
Yine sana sığınyor yalnızlığım.
Duymadın mı?
Hesap sormadım mı?
Yorulmadın mı?
Koca İstanbulu fethedip beni gavur toprağına bırakmaya
Sen gel de
Bütün savaş ganimetleri senin olsun,
Kazanmış kabul ederim ben seni

Ben Bizans oldum da sen başka toprakların Fatihi oldun,
Utaniyor tarih kitapları, seni yazmaktan,
Bütün dünya coğrafyası utaniyor,
İsimsiz işgallerinden.
Yazmadı mı?
Okumadın mı?
Hiç kimse mi sormadı
Anadolu'ya giren Çağrı bey utaniyor,
Anayurdundan.
Sen gel de
Anadolu onların olsun, ben Asya'ya göçerim seni

Senin yürüdüğü bozkırlarım, makiye dönüyor geceli gündüzlü
Ruhumun iklimleri değişiyor.
Akdeniz iklimim hüzün bitki örtüsü
Karadeniz'de portakal yetiştirmeye başlıyor

Egede şeker pancarı
Ankara'da zeytin.
Bende dört mevsim, kurak ve yağışlı
Sen gel de
Yeşili, mavisi onların olsun, ben kurak bir kalple severim seni...

Sevdiğim sen yeter ki bana gel...
de....
Ben,
Hep,
Severim,
Seni.....

dilemma
12.10.2022
Ankara

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1455139/sen-gel-de.html>

Aforizmalar

Tren rayları gibiydik seninle/
Yanyana kilometrelerce gidip
kavuşamayanlardan.

Keyfimden sıkılınca kâhyası,
kahrıma yardıma gidiyordu
geceleri habersizce

Çalıyordu radyoda Acem Kurd-i
Söylüyordu, Müzeyyen
“ Fikrimin ince gülü../
O gün ki gördüm seni , /
yaktın ah yaktın beni..”

Nefesimi acıtiyordu,
Her doluşunda içimi
Soluğumda yaşıyordun çiçek buğusu gibi...

Kulağının hemen arkasından içime çektiğim
Ve öylesine ciğerlerime hapsettigim,
çiçek buğuları.
Nefesimi acıtiyordu,
her doluşunda içime.

Sırtında bir oğlak ve bebesini
aynı kefeye bağlayan,
Yörük bir kadın dağda keçilerini gezdirirken
Dudaklarındaki çatlaklardan
/gülümseyemediği gibi
Suçlu suçlu bakıyordum içimin balonlarına

İçime, içine senin kokunun dolduğu
balonlar salıyordum.
Midemde uçuşan balonlar oluyorlardı.

Radyoda Muhayyer Kurdi başlıyordu çalmaya
“Bir kızıl goncaya benzer dudağın”
Kızıl gonca gibi
hiç öpülmemiş dudaklarımdan
Soluk alıyordum,
içime seni soluyordum.

Sağa sola seni soruyordum bir de
Elinde sararmış kağıttaki adrese gelmiş
Ama adresteki evin olacağı yerlere
hep benzinlik, alışveriş merkezleri
inşa edilmiş gibiydi.

Elimde kağıt, evin yerinde duran benzinliğe bakıp
ateşe veresim geliyordu.

Ah benim gerçeklerden uzak aklım!!

Ne gerek vardı, benzinligi yaksam avm kalırdı.
Muhayyer kürdinin beni kurtarması
İçin açıyorum ellerimi.

Sonra gökyüzüne döndürüyordum avuç içlerimi,
Maksadım dua etmek değildi üstelik
/Sana dokunduğum için ellerimdeki kiri
gösteriyordum Tanrıya

Sıcak sobada,
soğuk köy çeşmesinden abdest alırken
üşüyen ellerimi ısıtır gibi,

/Gayrimüslimler, bu kadar üşüyor olabilir mi?
diye soruyorum içimden.
Dışımдан soramazdım hem.
/Yanımda tesbih çekerken hacı dedem

Benim, senin etrafında ettiğim tavaflar,
yazılıyor muydu ki gereksizler hanesine?

Yoksa ateş pervanelere mi gerekiyordu,
kaybettiğin yolu bulman için.

Ben senin güfteni besteden ayırarak
Dört notayı yok sayarak çalardım
üç teli olmayan kemanımda

Hani bana seni benden ayıracak
babayığit mi var diyordun.

Beni iterken elimden tutan adamı
görünce ne yiğitler var demiştin.

İtiş kakışlarının cevabını sana
boynumla ödedim.

Kime ne diyorum içimden
Kime
Ne?
Sen her cümlede içimden geçerken..

14.10.2022
Dilemma
Ankara

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1455274/aforizmalar.html>

Papatya

Bir kış bahara dönerken,
Dallar ipil ipil çiçek açar,
Neresinden bakarsan bak,
gökyüzü pembe bir mutluluk doğurur,
Tüm kış uyumaktan kan dolaşımı durmuş
/yılanlar belini doğrultamaz,
/ilk bahar sabahlarında...
Uçsuz tepelerde, susuz sürüngenler gezer,
Doğanın korkak yüzü uyanır,
tek gözüyle bakar parlak gün ışığına...

Bizim buralarda bahar da kış da erken gelir,
Hiç bir mevsim tadını vermeden,
bir diğerini kovalar...
Kış mı baharı kovalar,
bahar mı yazı anlaşılmaz...
Aşklar da mevsimlidir bizim buralarda...
Doğaya aykırı hiç bir kavuşma gerçekleşmez...
Herkes kendi duygu çöküşlerine bir doğa olayını kılıf edinir...
Minareyi çalanla, gönül çalanların vebali aynıdır oysa..
Yalnızca kılıf başkadır...

Maşuk gül, anlamazdı bülbülün aşkını...
Dikenlerini asalet diye gösterir, böbürlenirdi.
Oysa aşk,
En güzel papatya ile anlatılırdı bizim buralarda...
Sevdalar uğruna en çok çileyi,
Papatya çekmişti bunca yıl...
Her yaprağı,
Karşılıksız sevdaların ispatı için katledilen,
Sonra, olumsuz durumda kenara atılıp,
Suçlanan tek çiçek, papatyaydı...
Seviyor, sevmiyor...seviyor, sevmiyor..

Hiç naz yapmaz,
Koparılsa bile gülümserdi papatya,
Çok nam salmasa da özel ilgi istemez,
Kendiliğinden gülümser, her yüzüne bakana..
Çiçeklerin en nahifi,
Aşkın en tatlı dilidir papatya..
Papatyayı hırpalayanlar,
Aşkı da hırpalardı....
En güzel benzetmelerin, en narin yüzüydü,
Kadın için, gülümseme sebebiydi,
Papatya gibi olmak...
Gül gibi kadınların,
Üzerine gül koklanırken,
Papatya gibi sevilen kadınlara kıyamazdı maşuk..

Kitap aralarında kurutulurdu yıllarca, saklanır,
Yıllar sonra karıştırılırken,
Eski aşk mektupları, eski defterler...
Bir kuru papatya çıkarsa defter arasından,
Boynunu bükmüş ,
Hırpalanmamış,
Yaprakları koparılmamış,
Sadece kurutulmuş,
Unutulmuş,
Eskimiş,
Yıllanmış,

Yıllandıkça hüznü doğurmuş,
Ama her şeye rağmen yüzünde gülümseme bırakır
Tamamlanmamış bir sevdanın sonbaharında...

dilemma
06.10. 2022
Ankara

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1455429/papatya.html>

Gidişini Anlatamıyorum

Gidişini anlatamıyorum.
Yeryüzü cehennemine hapsolmuş ruhuma
Sokak çocuğu serseriliğinde saldırgan gözlerimle
Gidişini sessizce izliyorum.

Gidişine sığdıramıyorum yalnızlığı,
Dokunamıyorum hiç bir insanın duyamayacağı kadar derin sesine.
Kalp atışım hızlanıyor önce,
Kan basıncı artıyor damarlarımda,
Gözlerim yuvalarını zorluyor dışarı doğru.
Bir komidin, loş bir abajur,
Duvarda yamuk asılmış bir yağlıboya tablo
Hepsi bana bakıyor
Boğazımı kesiyor bir vaveyla
Yutkunamıyorum.

Gidişini anlatamıyorum,
Yuvaya bırakılmış kimsesiz bir çocuk gibi savunmasız,
Yağmurda ıslanmış bir yavru kedi gibi ürkek
Gidişini seyreliyorum.
Sanki en güzel manzarammış gibi, derinlere bakıp izliyorum gidişini.
Eşyalarını bavula yerleştirirken,
Sağ elim istemsizce yukarı doğru yükseliyor
Dur, hepsi sığmaz güzel yerleştir diyesim var

Gidişini anlatamıyorum
Neden gitmek zorunda olduğunu da anlamıyorum ki ben
Ölüm dışında nedir insanı zorunlu yapan gidişlere
Bu gidiş değil kaçıştır.
Şimdi gideceğin yolların hepsi karanlığa doğru açılıyor,
Şarapole doğru sürüyorsun hain, sevdamızı.

Gidişini anlatamıyorum
Beyaz saçlı ve buruş buruş ellerimi hayal ederken çenem titriyor
Ne oluyordu ki şimdi
Bavuluna eşyaları değil,
Hayallerimizi, geleceğimizi,
Sözlerimizi, filmleri, kitapları, müzikleri, yerleştiriyordun
Güzel yerleştir, hepsini almaz...
Eşyaları mı bölüşürdün ayrılanlar
Ben neyi alacaktım ve neyi sana verecektim
Bu bir paylaşım olabilir miydi?
Birlikte yaşadığımız onca geceyi ben alayım,
Sabahları sen.
Dinlediğimiz müzikleri sen al dizlerini ben.
Filmleri sen al, gözlerini ben
Ya da şöyle yapalım mı ne dersin
Hepsi senin olsa..
Sen Gitmesen....

dilemma
17.10.2022
Ankara

Aşk Yarım Kaldı

Yaprakların damarlarında iz sürdüm,
Altında buluştuğumuz, ağaçtan dökülen.
Suya yansıyan yüzüne baktım,
Ben düş dedim, düş yarım kaldı...

Sesinin hüznü tizi, kulağımda kaldı.
Gecenin sessizliğinde içime işleyen..
Gece gibi sessiz ruhum da karanlık şimdi,
Ben sana konuş dedim, söz yarım kaldı.

Bir kuru yağmur bulutuydu, başımızda dolaşan,
Yağsaydı üstümüze o ılık akşam,
Acılarımızı da temizler miydi Rahman?
Ben su dedim, bana susuzluğun kaldı.

Vedalaşırken bekle beni geleceğim dedi
Umarsızca bekledim,
Ne başımı kaldırdım sağa sola
Ne boynumu büktüm yokluğunda.
Ben hasret bu geçer dedim, vuslat yarım kaldı.

Sevdiğim, yar bildiğim, yarım di,
Sarılırken boynunda nefes alırsam,
Huzur, özlem ve çınar kokusu içime dolardı
Ben nefes dedim, nefesim yarım kaldı.

Acele bir hışımla geldi, beni sevdi,
Gitmesi kadar hızlıydı bana gelişi,
Senden fazla kimseyi sevemem derdi.
Sonra gitti, bana kara kışları bıraktı.
Kalbimi, ruhumu, sevgimi parçaladı
Avuçlarıma bıraktı.
Ben aşk dedim, aşk yarım kaldı...

dilemma
09.10.2022
Ankara

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1455907/ask-yarim-kaldi.html>

Dilberâ

Sen boğazımdan geçemeyen bir vaveyla,
Yüzün gözün kan içindeyken bile
İçim soğumuyor ,
Geçemiyorsun boğazımdan Dilberâ!

Eğer kalp gözün açıksa beni ruhsuz, bir ceset gibi görmezsin

Neylersin ki
Yaşlıyım artık, bir dalım da kalmadı tutunacak.
Bir kuru ağaç bahçemde, bir kadeh sakız rakısı..
Gramafon hep aynı şarkıyı döndürüyor
"Ah bu şarkıların gözü kör olsun"

Dilbera!
Ne zamandır bakmıyorsun gözlerime,
Göreceklerinden kaçmak üzere ,
Gözlerini sımsıkı kapatıyorsun
Sesimdeki ürkekliği gelip geçici mi sanıyorsun?
O her gece gördüğün düştteki mavi kazaklı çocuğa
dikkatle bak.

Sana verecek ne bir dizim, ne bir sesim var.

Üstelik şimdiye kadar verdiğim sözlerden de Vazgeçiyorum.
Çünkü kalpte parlayan inci mercanları anlatmaya yeteri kadar söz bulmak mümkün olmadığı gibi,
O maksatla ne söylesem anlamsız olacak

Sen özgür bırakayım derken düşüyorsun ellerimden Dilbera!
Sen devam ediyorsun senden başka kimsenin duymadığı çığlığına,
Ses tellerin inciniyor, benim aldığım solukla yaşıyorsun.

Bir karınca gibi kuru arpa peşinde geziyorsun,

Benim sana bütün başaklarım yeşil,
Ama sen bunu bilmiyorsun.
Kader seni mutlu etmekten başka bir işe yaramıyor
Elimdeki her damla kükürtü dolduruyorum teneşirin başına
Uğruna ne sözler katlediyorum gözünün bir damla yaşına.
Sitemleri kâr sayıyorsun
Gidişleri yok sayıyorsun
Sözlerini senet sanıyorum
Sen benim başrolümdeyken ben senin için hayatındaki bir dublör oluyorum
İnkâr etme hepsini gördüm, biliyorum
Sesimi sana, seslendirmemi dilsiz birine veriyorum

Şimdi bir çiçek olsan , her bahar açsan
Gözümü,
Aşkın başına sıkarken son kapattığımda düşmüştün zaten,

İnkârlarını yapmıştın, günahlarımı almıştın çoktan...
Bana gelen yolları karış karış öpsen gelsen,
Bir yudum su vermem sana Dilbera
!

Dilemma
19.10.2022
Ankara

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1456076/dilber.html>

Meryem'in Figân-ı

Sol'unun yetmezliğinden
Nefes alamıyorum

Oksijensiz kalmış yırtıcı kuşlara
Yem mi olduk Meryem?
İsa affedildi mi, Katolik topluluğunca?

Kan uyuşmazlığında,
Peydah ettiğim nigergah hüzünlerinin,
Kim aldı dört satır meyvesini,
Meyve bahçelerinden?

İki rekatın üçüncü mevsiminde,
Duanı, dudağından öpüyorum...
Yer gök amin diyor,
Düş kırıklıklarına

Ne sen duyuyorsun ne ben
Gök, gürültü bile edemezken
Kızıl ormanlarda,
Mavi çamlar boy veriyor.

Kırlangıç bahçesi ekiyorum,
Babil'in asmalarına.
Ne bir göçmen kuş
Ne bir rüzgar haberini getirmiyor
Ölü doğmuş sevinçlerin...

Neşterle yazıyorum figanımı
Yedi gök Tanrısına,
Tapınaklarda ismin okunmuyor İsa,
Çarmıha aşkı geriyorlar,
Çarmıha resmini asıyorlar hayatımın.
Kanımda geziyor iki yılan, bir çığlık,

Sol'um acıyor,
Sol'unun yetmezliğini hissediyorum
Dört kapakçık,
Ve şah damarımda,
Sana sevimli sevimsiz tümörler biriktiriyorum
Beynimin duvarlarında ,
Çok mu acı çekiyorsun Meryem
Diye soruyorum

Hayır diyor,
"Minik minik milyonlarca acı çekiyorum.
Minik minik ama milyonlarca."

Dilemma
19.10.2022
Ankara

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1456211/meryem-in-fig-n-i.html>

Cüce

İki dirhem, bir göz yaşıydık
Doğusundan, batısından poyraz esiyordu.
Derim, soyuluyordu pul pul...
Elimden tutarak, rüzgara yüzünü dönen/
Kara yüzlü bir cüceyle...

Dışleri dökülmüştü cücenin .
Yüzünde eylülün gün dönümünden/
kalan bir gülümseme
Aralığa kadar gülecekti Cüce
Belki de çok eylül devirecekti
Yerinden hiç kıpırdamadan!!

Yakama yapışmamalısın cüce!
Yakam bir, ikisi yok.
Bir araya gelecek başka bir yakası da yok
Bırak tek yakamı cüce

Sen böyle çekiştirince
Uzuv kaybediyorum.
Dokularım kan kaybediyor.

Yorul.
Bırak
Kurtulayım.

Dilemma
21.10.2022
Ankara

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1456360/cuce.html>

Basamak

Yazık!
Diyordu uğultu,
Neyin var?
Diyordu karaltı...
Sızdım!
Diyordu fısıltı...
Sızıydım!
Diyordu Mü'min...
Gel!
Diyordu secde...
Elimde mi?
Diyordu hırsız...
Benimle,
Diyordu gözyaşı..
Sildim!
Diyordu tövbe..
Kapat
Diyordu kapılarını
Cehalet girmesin olduğum yere...

Dilemma
22.10.2022
Ankara

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1456517/basamak.html>

Ölüler Konuşmaz

"Mavi mi beyaz mı?" diye sordu çocuk
Beyaza bakıyordu, görmeyen iki gözüyle.
Kendimden biliyordum;
Görmediğin zaman, renklerin en güzeli en başta olandır.

Kuvvetli adımlarının sesi,
Karanlık beynimde arş-ı alayı titretiyordu
Gökyüzü melekleri hüzün yüklenmiş
.../Dokunsan kusacak öfkesini.

Bulutlar karanlığı resmediyor,
İki olasılıktan biri, gücüne gidiyor.
Ya hüküm sürecekti kin,
Ya kopacaktı fırtınası, dili tutulmuş sessizliğin.

Mezarı başında bir soğuk taş,
Taşında bir al yazma bağlı,
Ölsem de, değişmez bu düzen derdin,
Neyin değişmesini bekliyardun ki?
..../ düzenin değişmesiyle neydi derdin?

Hadi canım, hadi sen işine bak artık!
Öldün sen, unutma!
Pervasızca hesaplaşma benimle,
Ölenler duymaz ki müziği, ışığı görmez ki,
Nerede nefret ettiğin şarkı varsa, onu çalıyorum
..../Başucunda

Gece yeşil patikada yolumu görseydin
Dudaklarındaki mühür işlemezdin demir ayaklarıma
Kapanma diyordu ayaklarıma
Parmak aralarıma doluşuyordu
Mezarının toprağı.

Cam çivisiyle tabutuna, yedi tahta çakmışlar,
Gün görmemiş solucanlar, dolmuş boşluklarına.
İki olasılıktan birinin dişi kırılmış
Biri, kalmış göğüs boşluğumda.

İçime işlemeyen, içinin sindiği ihanetten kalan,
Göğüs boşluğuma, yüzünü kapatıyorum.
Mezarının başucunda.
Demir parmaklıklar sarmaladım dudaklarıma.
Dikenli telle çevirdim, her hücremi.
Bana seni çağıran hücrelerimi kansere çevirdim.
Yine de yok edemedim varoluşlarını.

Ayağım yerden kesilse,
Geçer miydi boynumdan veballerin.
Kanımı içtiğin altun şarap kadehlerinden, dökülür müydü sözcükler?
Düşüncelerime sesleniyorum!
Tanrım, delirdim mi, nedir bu çılgın şiirler?

Öyle zamanlarda kaldım ki, tavla tahtasının tam kıyısındaki düşüş zarlar gibi;
Gözlerimdeki rengi soluk, sökülmiş, kışlık yün hırka gibi..
Yokluğundan, varlığın daha büyük bir zarar gibi...

Düşüncelerime sesleniyorum!!
Neydi senin benimle derdin?
Yüzüme baka baka; "şimdi sus!" derdin.
Şimdi sustum.
Bir sırrım yok artık.

Günahım da uluorta!
Vebalim de!
Senin olsa bütün bunlar.
Benden sana ölümünün yıldönümünde hediye!
Cesedin gibi solsa, çürüse!
Çürüdükçe, parlayan bir ateş gibi karanlığın ortasında.

Mezarına su döksem, çiçek açar mıydı?
Hayır Tanrım! hayır.
Bu topraktan en fazla, ayırık otu yeşerir.
Diğer otlardan ayrılır o da
Senin benden ayrıldığı gibi...
Nefretimi kussam mezarının başında
...../toprağa yazık!
O seni nereye kusacak, nereden bilsin?

Deniz kıyısı da değil üstelik,
Dalga vursa da, kendime gelsem.
Düşüncelerimin utanmazlığını
...../Yüzüme vursa
Yüzüme vursa da, kendime gelsem!
Senden adım adım, kendime doğru gelsem.
Sonra yatsam mezara, dizlerimi karnıma çeksem.
Bir kaç damla süzülenle, yeşerir mi acaba,
Bir şiirin son dizesi?
Senden de ziyade...

Tamam, şimdi sus!
Sen de ölüsün!
Ölüler konuşmaz,
Duymaz da;
Ya sen ölü değildin, ya da ben sağır.
Hadi şimdi git!
Ödeşsin ruhumun kanat sesleri...
Ödeşsin artık senin yokluğunla

dilemma
25.10.2022
Ankara

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1457117/oluler-konusmaz.html>

Sarmal

Ölüm,
Ölümsüz bir gece;
Gecesiz bir sabah;
Sabahsız bir güneş;
Güneşsiz bir sahil;
Sahilsiz bir deniz;
Denizsiz bir yakamoz;
Yakamozsuz bir mehtap;
Mehtapsız bir akşam;
Akşamsız bir ışık;
Işıksız bir umut;
Umutsuz bir yürek;
Yüreksiz bir "SEN"
Bir de yalnızlık...

2009
dilemma
İzmir

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1458029/sarmal.html>

Saklambaç

En kuytu ağaçların gövdesinde başladı ebe noktası
Güzel oynardık saklambaç oyununu
Beni hiç bulamazdın..
İyi saklandığımdan değil,
Aramadığından.

Sana bi dörtlük yazmıştım
Büyüyünce şiir olur hevesiyle...
Koşar adım uzaklaşmıştım
Sen sayıklarken ağaca yaslayıp başını
Önüm arkam sen diye
Göğüs kafesine saklanmıştım
Görmemiştin
Saklandığım yerde kalmak istiyordum
Kimse bulamasın beni diye...

Ben kendimi sende saklarken
Hayat beni hep sobeliyordu.

Akşam üstü annemin
Ezan okunmadan evde ol diye seslenmesi gibi
Hani asık suratla eve dönerdik ve oyun yarım kalırdı ..

Körebe oynamıyorduk biliyordun bunu.
Ama gözlerini öyle kapatmıştın ki
Elinle bıraktığın ateşten başkasını bulamıyordun
İşte bu yüzden Her seferinde avuç içlerini dağılıyordun.
beni değil o ateşi buluyordun

O hiç saklanmıyordu çünkü
hep bıraktığın yerde duruyordu
Saklanan ben oluyordum.
Aşktan saklanıyordum
Hasrete sobeleniyordum
Daha fazla saklanayım derken
Kendimden uzaklaşıyordum
Sen beni bulamadıkça ben kendimi kaybediyordum
Hadi bul artık diyordum
Son kalan umutlarımla
Yarım kalmasın şiir
Hadi tut kalemin ucundan
Oyunu sen tamamla

Ellerin
Güzel işlerin karıncası
Atlı karınca gelirdi sokağa
Kirli sakallı dudağında yârim sigarasıyla Bir amca
Üç beş kuruş tutuşturduk eline
Döner dururdu başımız
Dünya bu kadar işte derdik ayağımız yerden kesilince

Salçalı ekmek kokardı bilirsın sokağımız

Bilirsın işte
Hani istop oynarken adından başka isim
Sevdiğin renkten başka renk gelmezdi aklıma
Ve şaşırıp sevdiğim diye seslenmişim
Sen duyunca oyun durmuştu
Üç küçük dünya olmuştuk
Sen ben, ve bu çocukluğumuz

Sonra
Büyümek isterdik
Salıncak kurduğumuz büyük ceviz ağacının dalları altında,
Sanki büyümekte keramet varmış gibi
Büyük hayâller kurardık hiçlikte..

Ilık yumruğu hayat vurmuştu yüzümüze
Sonra kalbimizden yediğimiz dayak
. . ./ şimdi susuyoruz
Nerde bir türkü çalınsa
Ve bir sigara içimlik fırsat bulsak
Çocukluğumuz gelir aklımıza
İkimiz de susarız
Aynı hayalin farklı renkleri ile birbirimize bakarız
Biz masum, kirlenmemiş çocuklardık
Kendi masalımızda.
Masal bitti, üç elmanın biri kayıp
Artık büyüdük...
Ve şiir bitti
Hepsi bu. .

Murat'a saygıyla....

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1458339/saklambac.html>

İlk Günahım

Yalınayak düşlerimin izleri vardı,
Karın üzerinde sadece...
Bitmek bilmeyen kabusların,
Beyni allak pullak eden çığlıklarının,
Yankıları çarpıyordu;
Çıplak tenime...
Ve o yıldız düşmüştü yalnızca,
Ve o mehtap ağlamıştı geceleri,
Bir çiçeğin susamışlığına...

dilemma
1997
Eskişehir

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1459582/ilk-gunahim.html>

Kırık Yelken

Yaşamaktan bıktım
O benden bıkmadı.
Seviyor mu(yum) gerçekten?
Seviyorsa(m)
Neden mutsuz(um) bu kadar?
Neden anlamı kayboldu hayatın?
Ben değil(miy)dim,
Aşktır ölümden fazla olan diye haykıran,
Yelken(in) kırık, yelken(in) paramparça,
Yol alamazsın artık...

dilemma
2008
İzmir

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1460089/kirik-yelken.html>

Sonbahar Hezimetİ

Kalbi kırılmış sonbaharın
Son sararan yaprağı olmalı bu
Risalesini taşır gibi umudunu
Taşımalıydı aşkı tek omzunda
Ne vardı iki gündüz arasındaki gecede kaybolsam
Kaybolsam gitsem kimse bilmeseydi adımları
Bir misvak gibi güzel kokan ruhunu koklasam

Söyle bana ceplerimdeki kırık ayna parçaları
Hayatıma battığı gibi hayal kırıklarımın
Batar mıydı avuçlarıma
Ya da gerçeği gizleyen altın varaklı bir ayna mı lazımdı
Her şeyi daha net görebilmen için

Giderken küçük ağzındaki kocaman sararmış
../köpek dişlerini etime geçirip canımı yakarken
Biliyor muydun gerek bile kalmamıştı parelemene
Gözlerini görmüştüm yarım bıraktığın son meyde

Şimdi oturup içiyoruz bir meyhane taburesinde
Kimsesizliğim, yalnızlığım ve ben
Dışarıda hala kuru sonbahar
Şehirde düzenli düzensiz yanan trafik lambaları
Kalbimde Kabil'in yüz­süz siyah kervanları
Bir o yana gider bir bu yana
Hezimete uğrayan sayısız deve

Haykırışım doğum sancısında olmalıydı
Minik patikler hazırlayıp seriyordum
Paslanmış çamaşır tellerine
Minik panikler hazırlıyordum ya ölürsem diye
Korkum ölmekten değil,
Ya cenazemi kaldırmayı unutursam
Ya da kendimi nereye gömdüğümü
Sonra kendime lazım olursam
Hem kimsem yoktu ki benim,
Kendimi arayıp bulamazsam
Sonra bir de kendimsiz kalırsam
Acıma mıydı ruhum?

Ah yine Ankara metrosundayım,
Sözcükler ağır gelmeye başlıyor
Ne cebime ne beynime sığmıyor
Varoluşumun yansıması..

Güneş doğmadan Kerkük'te
Bolluk bereketi gelir hü­zünlerin
Çatısı olmayan toprak damlarında bir koca kentin
Suyun altında kalırdı
Hasankeyf gibi neşem, baharım
Hiç bir arayışa meydan bırakmazdı bıraktığın izler

İçeriden bir çileli ruh seslense irkilirdim
Oysa tanıdık bir çile olmalıydı
İçimden gelen
İfade veren masum bir sanık gibiydim
Soyu bitmez hakim karşısında
Duysalar iç sesimi varlıklarından utanacak kişilerin Davaları sürer dururdu
Adaletsizlik kokan adliye koridorlarında.
Tüm kanunlar yeniden yazılmalıydı oysa,
Durumun ahvaline göre karar verilmeliydi.

"O saatte ne arıyordun?" sorusuna;
"Ruhumu." demek kabul edilmeliydi,
Ya da "cesedimi."

Altın varaklı aynalar kırıldığı için mi
Gerçek çıkmıyordu gün yüzüne?
Gecem karışmışken gündüzüme,
Kanatırken gözlerimi yok edişlerin,
İki elimle alıp başını ellerimle yüzsüzlüğüne
Bakmak istiyorum şimdi
Arımdan çatlamalıydı damarlarının kılcalları,
İki namaz arası gömmeliydim hüznümü
Deli başlı huzursuzluğumla.
Can mi çıkardı bilemem ama
Müptezel sevimlerin üstünü örtecek şimdi,
Sonbahar yaprakları.
İlk kez kutsal bir göçe hizmet edecek rüzgar.
Dönüp dönüp kendime tapacağım,
Nefretinle inşa ettiğim yıkılmaz tapınaklarımda.
Yüzüm aydınlanacak,
Alnımın aklıyla çıkacağım Rahman'ın karşısına.
Alnımın aklıyla...

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1460821/sonbahar-hezimet.html>

Demir Mazgal

Yalnızlığı vurur yüzüne
Mazgal sesinden de sert
Gözleri dolar öfkeden
Kalbine vurunca dert

Derin uykuda gelir
Kaba saba konuşmaları
Memeleri karnına inen kadınların
Sandalyeler taşımaz serzenişleri

Peşi sıra gelir karamsar yaşları
Kimisi var kimsesiz
Sığınmış bir dala
Dal kırılmış

Kar yağmış güvendiği dağa
Kar erimez
Kara kış geçmez gözlerinden
Kimisi sığınmış kitaplara

Bir cezaevinin tozlu kütüphanesinden
Mahalle aralarında oturan
Memeleri karnına inen kadınların
Dedikodu yapar durur

Cezaevinin bahçesinde
Konu hep aynıdır
Yemek, suç, ceza
Birbirlerine hüküm verir

Suçlarlar sistemi
Çıksalar ekonomi alt üst olmuş
Devlet kalmamış devlet içinde
Çıksalar görecekler

Kim deli kim meczup
Kimisinin amacı duvara hizmet olmuş

Kimisinin umudu kalmış
Dikenli tellerde
Bedenleri cezalandırılır
Ruhları yakılan kişiler

Hepsinin bakışında kırgınlık
Başlarında baş örtüsü
"Benim" diyorlar
"Benim bir hayatım vardı."

Sorsan ılıman iklimlerde
Bir yanık türkü söyler
Kelime haznesi
Sayılı kadınların

Gidecek yeri belli olmayan
Otobüs seferleri
Gelir gider önünden
Manzarası bir ressamın zihninde
Açık ceza evinin

Duvarların ardındaki
Yeşilin rengi canlı
Aynı ağaç bahçe içinde

Bakarsın koyu gri

Toprağın kokusu değişir
Hem içeride hem dışarıda
Dışarısı yağmur kokar
İçeride ürük ceset

İnce bir duvar örter
Bütün özgürlükleri
Kaybolmuş zamanı
Kim nerede verecek?

Gözlerinde hep hüzn
Büyükçe bir karanlık var
Ne bir umut kırıntısı
Ne de bir mutluluk var

Canları acıyor belli
Kapanınca kapılar
Hasta olup gitmek
Bütün heyecanları

Başında yirmi rütbeli
Bekler tedavisini
Kendisini belki de bu kadar
Önemli hissetmedi

Suçlu kelepcesi
Takılınca koluna
Dięerlerinden farklı olmak
Parlatır gözlerini

En çok suçu işleyen
En büyük forsu alır
En çok ileyi çeken
En bahtiyar olandır

Özgürlükten anladığı
Bir kızarmış tavuktur
Hayal gücünün hükmü
Yemekhanede son bulur

Lokma geçmez dahası
Bundan sonra dışarıda
Yutkunur kalır hayalini
Memeleri karnına inen kadınlar..

17.11.2022
dilemma
Ankara

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1461074/demir-mazgal.html>

İhanet

Kırmızı bir mum alevinde
Gözlerinin ihanet kokusunda
Kezzap dökülür gibi kalbime
Geceye kahkahaların dolar

Yabani bir at gibi şahlanır ruhum
Tüm başkaldırıışlar boyun eğer
Umarsızca yüzüme bakan kalabalıkta
İçime hayal kırıklığı dolar

Verilmiş sözlerin sahteliği
İki yüzlü meleğin kahpeliği
Kalbime evladını kaybetmenin ahı
Geceye kuru gürültü dolar

Şimdi geçti yıllar aradan
Ne ben sordum ne de Yaradan
Hiç haberin olmadı bıraktığın yaradan
Sesime ağlamaklı bir his dolar

Baharım sensin derdin, günüm sen
Mevsimlerim sen oldun, güzüm sen
Sana gelemediğimi bir bilsen
İki yol ağzına bıçak gibi hasret dolar

Sevmenin sahtesini sende gördüm
Dünyamı ahiretimi sana ördüm
Nefesimi seninle aldım, yüzümü sana döndüm
Dünyama kahr, ahiretime riya dolar

Anlamı yok şimdi varlığının
Yokluğunda dallarıma çiçekler taktım
Pençesinden kurtulunca bir kartalın
Senin de yuvana ihanet dolar.

Kalbine kan yürür geceden
Soluğun yetmez bir kaç heceden
Ne aradın çekinmeden o bedenden
Senin de tabutuna toprak dolar

23.11.2022
dilemma
Ankara

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1461245/ihanet.html>

İpin Ucu

Eksiklerden kalan yaşam çabası
Sabah olup uyanınca sızlatır ruhunu
Yok oluş başlar gün doğmadan
Neler doğar acıdan başka?

Göğüs boşluğun dar gelir kimsesizliğe
Kimsesizliğin içinde bir kalabalık
Kurak mecrada boy veren sazlıklar gibidir
Yüzün düşer, gülmek ağır gelir.

Dünyaya getiren beşeri kahrediyorken,
Tanımadığın düşmanlara bayram havası
Koynundaki yılanlar uyanır uykudan
Bir yastık, bir yorgan olur tüm varlığın

Ağaca yaslansan ağaç çürür
İnsana yaslansan insan ölür
Kendine güvenirsin, yoktur başka çaresi
Ne kadar iki yüzlü varsa etrafını sarar

Yok olan dünyada aç kalmış hortlaklar gibi
Her yer mahşer, her yere azap dolar
Tevekkülün adı var kendisi yok
Yana yana kül olmuş

Kanın uyuşmaz baş edemediklerinle
Çiçeklerin rengi gökyüzü gibi güneş yokken
Odan karanlık kalbinden de siyah
Bir yar seversin

Yaran olur, dokunduğu tenin çürür
Kanser başlar ruhunda
İhanetin yarası kabuk bağlamaz
Yalan gözler dokuz kere doğurur doğruyu

Boynunu büker ihanet senin kollarında
Gider başka yamaçlarda çiçek açar
Yürüyen merdivenleri bozulur damarlarının
Beynin Oksijensiz kalır
Ankara'nın gri sonbaharında

Yanlış durakta bekler gibi
..../bir küçük sevinç beklersin
Gelmez, beklediğin seferler.
Ayakta yolcu taşımanın yasak olduğu saatlerde
Sen kalbine gelene yerini verirsin,
Sonra ayaktaki yolcular tahliye edilir.
Bakar kalırsın ardından gelenin, gidenin

Şerefın kadar var sayılsan
Şerefsizliğin kadar kucak açarlar
Ağzı, yüzü birbirine geçer umudunun
Kalbin der, kahretme bu da geçer

Ya susmaktan, dilin şişer
Ya da dinlemekten Beynin
Modaya uygun bir kaç hüznün baz sevişme
İlkel benliğini özlersin

Müddet namesi yoktur bu rezilliğin
Nöbetçi savcı gibidir içinin yokuşu
Senin nefesin kesilir

O hala suni teneffüs beklemektedir

Beslenme antanda bir ayva
Bir de kestane řekeri var gibi
Karnın açken canın istemez ikisini de
Uykun varken film izler gibi
Anlamsızca bakarsın antana
Olmasa da olur..

Firavunun denizin derinlerinde
Secdeye durması gibidir
Sevdan bitince alan telefon zilleri
Peşi sıra gelir önyargılar

Etraf ceset doludur
Kendi hayatını yaşamayan
Ruhunu teslim etmiş bedenler
Öseler de bir nefes alsalar

Sonra kendine bakarsın
Yüzünde anlamsız bir gülümseme
Döner gidersin bulunduğın yere sırtını
Her şey kalır ipin ucunda

Yokluğuyla başa çıkamazsın
Acısı sana yağlı urgan olur
Kalırsın ipin ucunda..

Dilemma
2022
Ankara

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1461843/ipin-ucu.html>

Ellerine Sağlık

Uzak geceleri yakın eder sabahlar
Gözlerimin beyazını kan bürüyen ışıklarda
Kalbimin ortasında avaz avaz
Bağırır çelimsiz varlığın, kalabalıkta

Bundan sonrasında yok aşkın secdesi
Ne sana kıyam olurum ne kıyamet
Yaptığın zulme dayanır mı ayaklarım
Falaka izleri var sana gelen yollarda.

Uykun batmış göz kapaklarıma
Kapanırsa düşersin her damlada
Çisil çisil olur göz yaşı iklimlerim
Pınarları kurur umut dergahlarında

Semavi sevdalardan koptum geldim
Dört kutsal şiir yazdım
Ardındaki yalnızlığa
Öptüm öptüm sonra götürdüm alınma

Bir yıkılıştı bu ötesi yalan
Yalanlarını dizdim tesbih gibi
Saydım doksan dokuzunda gecenin
Bitiremedim kaybımın sabah ezanlarında

Yol yordam bilmez göçmen kuş oldum
Zamansız göçtüm başka yurtlara
Obamı yitirdim
Sığındım rüzgardan yıpranmış
.../bir Yörük çadırına

Kimin atasından aldın bu kahredişi
İpin çekilir mi kanımdan da öte
Gülüyor muydu yüzün
Gözlerime bakarken güldüğün gibi

Hissetmiyorum dalgalar vuruyordu kayalara
Sesi de yok yıldırımların
Bu sevda ki sevdiğim
Kuru zehir oldu
Ruhumun en verimli çağında
İtinayla hazırladığını gördüm ve içtim
Eline sağlık, ellerine sağlık...

dilemma
Ankara
2022

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1462298/ellerine-saglik.html>

Kitap Ayracı

Ağlarken sonsuzluğun sesine
Neyine hüznün arayışına geçmiş
Mor renkli hanımeli çiçekleri
Nevrotik düşünce kalıplarına hapsolmuş

İki satır öncesi beş satır sonrası
Ete inen satırlar gibi anlamsız iner
Huzursuzluk yani başıma
Kalbimde gömdüğüm ne var ne yoksa
Kitap ayracı gibi ayırmış hayatımı orta yerinden

Nesine gülüyorsun zaman diyorum
Kendime diyor
Varıma yokluğuma
Yokluğuna diyor kahredişlerinden öte

Üşüdün mü diye soruyorum
Ben hiç dışımdan üşümedim ki diyor
Yanlış insanlarda ısınmaya çalışırsan üşümezsin yanarsın diyorum
Duyuramadığım her söz için ayrı ayrı hesap soruyorum

Bu kez gidiyorum ardıma bakmadan
Ne yüreğimde aşk vardı ne de nefret
Kaç bedende eskittim gecelerimi
Kokusu gitsin diye burnumdan

Tüm alışkanlıklarımın hesapsız varlığı
Sana bıraktığım yeni başlangıçlar
bitişimize atılan imzaydı
Ankara metrosunda sana şiir yazardım
Senin haberin olmadan

Yalanlarını hangi yüzüne vurmam gerekiyorsa
O yüzünü dön bana
Diğeri kalsın bir mezar taşında
Kimseye benzemeyen yüzün

Kendimi kandırma heveslerime ev sahipliği yapıyordu
Minicik kalbimin içindeki hücreler
Üstüne demir kapılar kapanan hücrelere
Hapsediyordum aşkını

Ayrılık diyorlardı adına
Düşünme bitti diyorlardı
Neylersin söz dinlemiyordu harap olmuş kalp
Artık kan pompalamıyor kan kusuyordu
Bir gece vakti gelen kahroluşunda...

28.12.2022
Ankara

Minberdeki ığlık

Bu günlerde hüzünlü bakıyorsun Mescid-i Aksa...
Toprakta bir kan kokusu,
Gözyaşları damar olup aksada
Umudumu ektim kahverengi gözlü çocuk
Semaya bakar,
/İnsin diye Cibril sabahtan akşama.

Neşeli seslerin duyulmuyor,
Nefesin mi kesildi ey Kibley-i Münevvere?
Kulakları duymaz, etrafına bakmaz,
Müslimin başı secdede(!)
Dile kolay, gnle ağır yük bırakıyorsun
/Mescid-i Aksa...

Bir cami yanar,
Caminin duvarını tutan söğüt ağacı ağlar
Bir hastaneye nişan alır da kafir,
Arkasından koşamadığı beşiktekilerden
Korkarlar en çok da herkesten.
Yerin göğün sahibi görür, duyar.
Yanar koskoca Furkan da;
/tek bir sayfada bir satırı kalır;
“Şüphesiz Allah nurunu tamamlayacaktır...”

Mavi miydi gökyüzü Kudüs'n
/sokaklarından yukarı bakınca?
Ümmet-i Muhammed'e l toprağı serpilmiş
İki dizlerinin üzerine oturunca?
Mevsimlerden sonbahar, aylardan ayaz vurunca
Bir minik kalbe hain bir kurşun sıkınca,
Kim var geride, beşikteki şehitten başka?
Dilediğine kılıcın keskin, nefretin ateşten bir ok..
Karış karış Gazze’de kalır sonunda bir Musa...

Yer yarıldı, gök inledi duyuramadın
/sağır olmuş müminlere...
Nefsinin kölesi olmuş bir avuç kurdeşene...
Nemrut’un ateşi yetmemişti ya
/ İbrahim’i yakmaya;
Sesin çıkmasa kalpten atarsın çığlığını,
Ucu yanık bir minberde...

dilemma
Ekim, 2023
Ankara

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1510826/minberdeki-ciglik.html>

Eğrelti Otu

Kızıl örtünün kavuştuğu an siyaha
Nefsimin inlemesi kulağımı deliyor.
Bir yanımla hüzün kovalarken
Eğrelti otu gibi kaldım yol kenarında

Ne ölüme yakışan bir ceset bedenindeyim
Ne yaşama koşan bir beşeri
Solunumumu tamamliyorken
Eğrelti otu gibi kaldım sol yanında

İnsan yakışmaz mı hiç bir hikayeye
Ne baba evi ne de bir sıra
Bir fincan kahve elimde,
Eğrelti otu gibi kaldım,
Rengi solmuş bir koltukta.

Yesrib'in soluk sesine kulak veriyorum
Kalbim ucu yanık bir kağıt parçası
Buruşturulup atılmışçasına
Öylece kaldım bir çöp kutusunda

Doğudan gelen uzun ağıtlar
Koynuma alıp uyuduğum gözyaşlarımla
Bir geceye sığan bir ömür
Eğrelti otu gibi kaldım yalan dünyada

Ne ev vardı ne ocak
Ruhumda dinmeyen bir sızı
Bırakıp gençlikte terketmişti beni
Öylece kalakaldım ruhumun ucunda

Kalbimden bir yanık kokusu yükseliyor
Ezanların yüzü suyu hürmetine
Yüzümden akıyor gözlerimin suyu
Eğrelti otu gibi kaldı gözlerim yollarda

Kaderin kisvesi altında
Her gece adını zikrediyorken sabahlara karşı
Yüzüm nuruna dönük ellerim semada
Kalakaldım iki dizimin üstünde
Ellerim asılı kaldı havada

Beyaz mezar taşı, gri toprak
Üstünde yeşerir şimdi eğrelti otu
Huzuru bulur belki bir sonbaharda
Gönlümde yük olursun ruhumun ücrasında...

18.11.2023

Ankara
Dilemma

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1514484/egrelti-otu.html>

Unut Gitsin

Denizden kopan dalgaların,
Boyunduruk sevdalara ışıklanması gibisin.
Ben sana koştukça,
Sen içimden kopuyorsun.
Derdine derman olayım diyorum
Sen bana dert olmaya kalkıyorsun.

Dur sevgilim!
Daha gitme vakti değil, şafak sökmedi
İçimden geçen geceler
Adındaki heceleri tek tek yazmayı söktü, okumayı beceremedi.
Kalbime soruyorum neden sevdin diye
Yalnızlıktan sevmedim,
Yanlışlıkla sevdim diyor.
Gittiğin yollara düşen ay ışığının karartısında
Karnımda uçuşan kelebeklerin ölüsünü yıkıyorum
Kışladaki yangınlara inat.
Sonsuzlukta kayboluyor umutlarım..
Ne yardan geçiyorum, ne serden geçmiyorum.
Senden geçiyorum,
Aklından, kalbinden geçmiyorum sevgilim
Nazından, niyazından, umarsızlığından, vefasızlığından vazgeçiyorum.
Şimdi gittiğin yöne doğru batıyor güneş
Arkandan geliyor sazımın sesi.
Çığlık çığlığa Ahmet Kaya bağırıyor, Neşet baba bağırıyor türkülerini bozlaktan
Sen dönüp geriye bakmıyorsun.
Hedefini bulamayan sahipsiz kurşunlara ev sahibi yapıyorum kalbimi
Sözlerin ucundan ateş çıkan kızıl oklara dönüşüyor.
Bakışların birer mermi gibi deliyor ruhumu.
Seni unutmayı seçiyorum diyorum
Unut beni diyorsun.
Hiç mi sevmedin demeye korkuyorum sevgilim.

Ürkek bir ceylan gibi
Kan ter içinde sana uyandığım gecelerin sabahı olmuyor artık
Mesken tutmuşken yüreğin vefasızlığı
Nefesimi bırakıyorum yalansız sevdamin toprağına
Yeniden yeşermesi için değil asla
Yattığı yer nur olsun diye kalbimin
Gelmeye yolunu bulamadığın ışıklar süzülürken gittiğin yollarda
Adım adım gafiller
Peşi sıra koşuyor dört bir yandan.
Ahh!!
Merhametini gösterdiğin kim varsa merhamet görmeyeceksin sevgilim.
Hayır beddua etmedim.
Hayır sana küsmedim
Ne sana küstüm ne de vicdanına.
Sen beni sevseydin eğer sana söyleyeceklerim vardı, onlara küstüm.
Beni sevseydin eğer ile başlayan cümlelere küstüm..
Sen beni sevseydin eğer,
Sen.....
Beni....
Neyse....
Unut gitsin sevgilim...
Başka bahara kadar unutma,
Hayatının son baharına kadar unut.....

30.01.2024

Ankara

dilemma

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1526345/unut-gitsin.html>

İnnuna'nın gözyaşları

Tenha bir rüzgâr geçiyor Ur'un topraklarından,
Kilden tabletler arasında suskun bir inilti,
Göğe yükselen Ziggurat'ın gölgesinde
Ağlayan bir tanrıça: İnanna'nın dili kırık.

Aşkın kemendiyle bağlandım sana,
Göğsümde tufanlar koptu, her biri Gılgamış kadar ölümsüz.
Sen beni Ninurta gibi savaşa sürdün,
Kalbimden dökülenler tanrılara bile ağır geldi.

Sen gittin,
Fırat'ın bile yatağı değişti ardından,
Ve Dicle kıvrıldı kıvrınarak,
Çünkü aşkın —
Lanetli bir mühür gibi kazındı Mezopotamya'nın kalbine.

Kül rengi çölün ortasında
Bir sabâh yıldızı gibi parlıyordun,
Ve ben seni izlerken gözlerim
Bin yıllık yazıtlar gibi parçalandı.

Bir zamanlar ellerini tuttuğumda
Babil'in asma bahçeleri yeşeriyordu avuçlarımda,
Şimdi ise
O bahçelerde sadece sürgün büyüyor,
Ve hurma ağaçları susuzluktan dua ediyor
Unutulmuş tanrılara.

Senin adını,
Kadim duaların arasına gizledim.
Ve her hecede —
Kör bir rahibin yankısı gibi
İçimde yankılanıyor “Gitme!” feryadım.

Sen,
Zamanın bile unuttuğu o eski tapınağın
Mermer sütunlarında bir izdin.
Ben seni öperken —
Göklerin kapısı aralanırdı,
Şimdi her öpüş bir kıyamet başlangıcı.

Dudağından düşen bir harf,
Kutsal metin olurdu eskiden,
Artık alfabeler bile seni tanımıyor,
Çünkü sen gidince dilimden
Aşk bile göç etti.

Ben seni
Ayın on dördü gibi bekledim Uruk gecelerinde,
Ve kalbim,
Asurlu bir kâhinin kehaneti kadar
Belirsiz ve uğursuz kaldı.

Sen bir yıldıza döndün belki,
Ben toprakta saklı bir çömlek parçası;
Ama unutma,
Her yıldızın izi,
Bir gün toprağa düşer.

Ve işte o gün,
Ben seni yeniden bulacağım
Arınmış bir zamanın kıyısında,

İnanna'nın gözyaşlarında.
O vakit aşk değil artık acı konuşur,
Ve acının dili —
Senin adın olur.

Dilemma
2025
Ankara

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1621315/innuna-nin-gozyaslari.html>

Adını Gecenin Kalbine Yazdım

Geceler seni çağırıyor,
Ben her geceyi seninle tamamlıyorum,
Bir dua gibi yükseliyor içimden adın,
Ve ben, bir kadının en sessiz hâliyle,
Sana en çok sustuklarımı söylüyorum.

Ey gönlümün gölgesi,
Sen ki, gelmediğin halde en çok kalan...
Yüzünü hiç görmedim belki ama,
Sesinin suretini ezberledim yıldızlardan.
Her susuşumda sen varsın,
Her yalnızlığımda seninle kalıyorum inadına.

Biliyor musun, bazen bir rüzgâr dokunur yanağıma,
Sanırım senin dokunuşundur,
Bir tebessüm konar dudağıma sonra,
Ve ben, seni özlemenin ne demek olduğunu
Bir gülüşle yeniden öğrenirim.

Seninle konuşmadığım günler,
Bir ömrü tamamlamaya yetiyor gibi.
Kalbimde adınla büyüyen bir boşluk var,
Ve ben o boşluğa binlerce hayal çizdim.
Kimi zaman bir şairin mısrasıyım sana,
Kimi zaman gözlerinde kaybolan bir çocuk...

Seninle bir ömrü konuşmak isterdim aslında,
Yağmuru, kitapları, kahveyi ve yokuşları...
Seni bir kere tutabilsem ellerinden,
Bir kere sığınabilsem sesine,
Yemin ederim:
Tüm rüzgârlar dinerdi içimde,
Ve ben, artık susmayı değil, yaşamayı seçerdim seninle.

Ey adı içime mühürlenmiş adam,
Seninle hayal kurmak bile bir ibadet gibi,
Kalbime düşüşün;
Bir secdede "amin"le kabul olmuş bir dilek gibi.

Ve bir gün gelirsen eğer...
Ne demeliyim sana, bilemiyorum,
Belki sadece şöyle fısıldarım:
"Hoş geldin... Ben hep buradaydım."

dilemma
Ankara, 2025

Kaynak:

<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1621343/adini-gecenin-kalbine-yazdim.html>

Hiç'in Coğrafyasında

Tenimle değil, ruhumla yanıyorum,
Bağdat'ta yankılanan ezan gibiyim,
Ne suskunum ne de tamamlanmış bir dua —
Sadece yarım, hep yarım kalmış bir nida.

Gökyüzü çöl kadar uzak şimdi,
Her yıldız, bir veda gibi düşer
Kâbe'nin taşına çarpan niyetlerim
Artık sadece küle bulanmış düşler.

Bir zamanlar ismimle çağırırdı rüzgâr,
Şimdi sessizliğin bile sesi var
Sen gittin, ben kaldım
Ama giden benmişim meğer,
Bir Hiç'in gölgesinde büyüyen seher.

Aşkı Mevlânâ gibi döne döne aradım,
Ama her dönüşte kendimden eksildim
Sarmadım hiçbir teni, saramadım
Sadece yoklukta buldum varlık denen ilmî.

Sen vardın, ben bendim,
Şimdi sen yoksun, ben de yokum
Bir sufi gibi içime yürüdüm
Her adımda bir "ben" gömdüm,
En son seni...

Zaman, Doğu'da ağır akar
Halep'te kan, Şam'da aşk kokar
Ben, zamana ihanet ettim
Senin yokluğunda ölümsüzlük dilemekle.

Ah o gün, Fırat kadar ağırdı gözlerin
Ve ben içtim içtim bitiremedim seni
Bir tas su gibi sunuldu bana
Ama seninle değil, susuzluğumla kandım.

Şimdi her gece bir başka suretteyim
Kimi zaman bir Arap çocuğun taşında
Kimi zaman bir dervişin gözyaşında
Ama en çok senin unutuşunda eriyen o "ben"deyim.

Kavuşmak...
Belki de en büyük ayrılıktır
Çünkü seninle hiç tamamlanmamışlığım
Beni hep tamam gibi kandırır.

Ve ben
Bir hiçin coğrafyasında
Sonsuz bir sen'e
Varamamanın
Ve hep istemenin
Dualarında kaybolmuş bir hiç'im.

dilemma
Ankara, 2025

TOPRAĞA EMANET

[italik]Sakince gömüyorum seni,
Bir kuytunun unutulmuş saatine,
İçimde usulca çürüyen bir hatıra gibi.
Yorganım değil artık geceler,
Her yıldız kaydığında, biraz daha eksiliyorum senden.
Rüzgâr, bir kadının saçından dökülen kokuyla gelirken,
Bir başka boyuttan öksürüyor yalnızlığım.

Bir taş ev var hayalimde,
Cumbasında asılı eski bir radyodan
Hışırtılı bir tango yükseliyor,
Perdeler savruldukça geçmişin suretleri duvarlara çarpıyor.
Odanın ortasında bir sandalye —
Üzerinde oturmayan bin pişmanlık var.
Hepsi senin yerine,
Ve ben üşümeye devam ediyorum,
Yokluğunun en kırılgan noktasından.

Çöl gibi bir iç sessizlikte
Suya susamış gözler taşıyorum yanımda,
Ve aşkı, en kadim inkârla sınava çekiyorum.
Ne kurşun işlemez gururum,
Ne de kelimeler, başını kaldıracak kadar güçlü.
Bir cenaze sessizliğinde büyütüyorum seni içimde,
Ve mezarına ne çiçek bırakıyorum ne kin.
Sadece soğuk, derin ve acı bir "keşke"...

Bir pasajın köhne kitapçısında,
Rastgele çektiğim sayfada
Adını aramaktan yorulmuşum.
Bazen bir çocuğun gözlerinde yakalıyorum seni:
Dizleri kirli, ayakkabıları yırtık,
Ve elinde, yarısı yenmiş bir hayal...
O an anlıyorum,
Beni en çok seninle eksiltmişler bu hayatta.

Geceleri, küçük günahlarım var —
Her biri senin gölgede büyüyor.
Adını andıkça
Aynaya bakamayan bir yüzüm oluyor.
Ve parmak uçlarımdan sızan
Kırgın harfler, gizlice seni yazıyor
Kağıt kesiği gibi acıtan cümlelere...

Göğе bakıyorum,
Bulutlar bile adresini kaybetmiş gibi,
Hiçbir yağmur senin kadar düşemiyor içime.
Ve deniz...
Buradan çok uzak, ama
Dalga seslerini içimde taşıyorum hâlâ.
Bazı şehirlerin denizi yoktur;
Ve bazı insanların da ısınacak bir hatırası...

Kendimi, adı olmayan bir filmin son sahnesinde hissediyorum:
Perdeler kapanıyor, ama
İçimdeki oyuncu hâlâ seni oynuyor.
Topuk sesleri,
Terk edilmiş bir hikâyenin yankısı gibi düşüyor kaldırıma.
Bir otel aynasında
Rimelim değil, gözyaşımın izini siliyorum.

Bir vapurun ardından
Göçen martılar gibi;
Senden kalma boşluğun peşindeyim.
Ve Afrikalı çocuklar gibi içimde:
Küçük taslarda sevgi dilenen kırık yanlarım.
Gölgeni içiyorum,
Kudüs'ten gelen dualar gibi,
Bir umudun harfleriyle... ama
Sesin yok.

Sebepsiz yazıyorum bu dizeleri,
Çünkü acının açıklaması yoktur.
Çünkü sensizlik,
Herhangi bir dile çevrilemeyecek kadar yabancı.
Ve içimde bir kadın,
Başka bir hayata yemek hazırlarken,
Dualarında senin adını hâlâ fısıldıyor.

Artık ellerim,
Sana dokunamayacak kadar kutsal.
Kalbim,
Bir türbeye sarılmış,
Gül suyuyla yıkanmış bir kefen gibi,
Toprağa emanet.

Ve yüzümde
Artık seni istemeyen bir tebessüm var.
Anlıyorum ki:
Çoktan bitmiş yalnızlığım da...
Çünkü artık
Ben senin varolduğun dünyaya da ait değilim...

dilemma
2025
Ankara[italik][/italik]

Kaynak:
<https://www.edebiyatdefteri.com/siir/1622256/topraga-emanet.html>